

EL SOSTRE DEL MÓN

Irvine està sol. Ja no té fred, ni calor, es troba perfectament. Estirat enmig de la neu, veu com el vent s'emporta els núvols i la llum dels estels l'il·lumina. La imatge el pertorba, li fa recordar altres nits. Sent uns crits, Mallory l'intentarà rescatar, ho sap. Però ja és massa tard. Sap que el seu cos no es podrà tornar a aixecar. Les seves cames han quedat destrossades després de la caiguda, massa lluny de la ruta. Morirà allà. Contràriament al que havia pensat anteriorment, aquest pensament no l'atemoreix, sinó que el calma. El seu cos romandrà perdut fins que, potser, algun excursionista extraviat el descobreixi, però només potser. En canvi, la seva ànima guardarà la muntanya que l'ha mort i de què s'ha enamorat, o potser al revés.

Aleshores, es pregunta si ha valgut la pena, si els anys que ha viscut en aquest món han sigut de veritat o només una trista i buida existència. No, es diu. No se'n penedeix de res. Moriria als vint-i-dos anys, però moriria feliç, havent viscut més intensament que qualsevol altre home sobre la faç de la terra. Ell, al costat de Mallory, havia arribat al cim del món. I, si el seu company aconseguia arribar amb vida al peu de l'Everest, es convertirien en herois. Bé, encara que no arribés mai, es forjaria una llegenda al seu voltant.

El seu company crida el seu nom en la foscor de la nit, fins que s'adona que no val la pena cridar. No el sentirà ningú, es impossible que Irvine hagi sobreviscut a la caiguda. No es permet plorar ni flaquejar, ha de continuar baixant si vol conservar la seva vida i honrar la del seu company.

El noi compon una trista imatge sobre la neu, tot allò que hagués pogut ser: l'alpinista, l'inventor, l'explorador, l'heroi, tots s'esvaeixen en la blancor que l'envolta i el seu cos va quedant enterrat sota la neu que la tempesta arrenca de l'imponent muntanya que l'ha condemnat. Tanca els ulls mentre el fred que el glaça va torçant la seva expressió i, una vegada sota el mantell de l'eternitat, la converteix en un somriure. El seu piolet ha quedat abandonat més amunt, qui sap on, ara ja no li serveix de res.

Mallory continua el descens, la foscor li impedeix veure amb claredat allò que té al seu davant: els núvols i la boira li entorpeixen el pas i cada vegada fa més fred. Sent com l'aire gelat penetra entre els plecs de la seva roba i com va calant en els seus ossos. Pensa en la seva dona, en la fotografia que ha deixat al cim i, per un moment, en la calidesa dels seus braços. En aquell moment decideix asseure's uns segons per tal de descansar, només uns instants per preparar el descens que, en solitari, se li presenta quasi impossible.

Una vegada s'ha assegut, se n'adona que no es podrà tornar a aixecar. El Sagarmatha no perdona, s'hi ha enfrontat en contra de la seva voluntat, l'ha desafiat arribant al seu capdamunt en contra de la seva voluntat i ara ell l'ha capturat amb la seva màgia. Repassa tot el que porta a sobre, però no serà suficient per aïllar-lo del fred, de les dures condicions meteorològiques, ni podrà completar el descens de nit i sol. Pensa en el seu company, tan jove, sense ni esposa ni fills, una ànima lliure i pura. La seva mort li importa ben poc comparada amb el dolor de la pèrdua d'Irvine. Tanca els ulls i descansa. Una estona després, ja no sent res.

Just abans que la mort se l'endugui, té un últim pensament lúcid -Sabran, aquells que venen darrere nostre, que hem sigut els primers?- Ell mateix es respon i somriu, i pensa que, encara que no ho sàpiguen, aquells qui coronin el cim darrere seu no podran sentir-se sinó orgullosos d'aquells que, amb tota la seva força de voluntat, van intentar tocar el cel desafiant la mateixa Mare de l'Univers.

M^aPau Serrat Adell

2n Premi de Batxillerat